

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 66/12
Λουξεμβούργο, 22 Μαΐου 2012

Απόφαση στην υπόθεση C-348/09
I. κατά Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid

Ποινικά αδικήματα εμπίπτοντα στους τομείς της ιδιαιτέρως σοβαρής εγκληματικότητας, τα οποία απαριθμούνται στη Συνθήκη για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είναι δυνατόν να δικαιολογούν μέτρο απελάσεως πολίτη της Ένωσης, ακόμα και αν αυτός έχει ζήσει δέκα και πλέον έτη στο κράτος μέλος υποδοχής

Εντούτοις, ένα τέτοιο μέτρο εξαρτάται από τον όρο να συνιστά η συμπεριφορά του οικείου προσώπου πραγματική και ενεστώσα απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος του κράτους αυτού

Η οδηγία σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών¹ προβλέπει τους όρους ασκήσεως του δικαιώματος αυτού και τους περιορισμούς του για λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας. Τουτέστιν, το κράτος μέλος υποδοχής δεν μπορεί να λαμβάνει απόφαση περί απελάσεως πολίτη της Ένωσης που έχει αποκτήσει δικαίωμα μόνιμης διαμονής (κατά το πέρας συνεχούς περιόδου τουλάχιστον 5 ετών) παρά μόνον για σοβαρούς λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας. Οσάκις ο πολίτης αυτός της Ένωσης έχει διαμείνει κατά τα προηγούμενα δέκα έτη στην επικράτεια του κράτους μέλους υποδοχής, απόφαση περί απελάσεως μπορεί να λαμβάνεται μόνον για επιτακτικούς λόγους δημόσιας ασφάλειας.

Ο Ι., Ιταλός υπήκοος, ζει στη Γερμανία από το 1987. Είναι άγαμος και δεν έχει τέκνα. Δεν ολοκλήρωσε τη σχολική του φοίτηση ούτε κάποια επαγγελματική εκπαίδευση και εργάσθηκε στη Γερμανία μόνον περιστασιακώς.

Το 2006, το Landgericht Köln (πρωτοδικείο της Κολωνίας) καταδίκασε τον Ι. σε στερητική της ελευθερίας ποινή διάρκειας επτά ετών και έξι μηνών για σεξουαλική κακοποίηση, σεξουαλικό εξαναγκασμό και βιασμό εις βάρος ανηλίκου κοριτσιού, ηλικίας 8 ετών κατά την έναρξη των πράξεων. Τα πραγματικά περιστατικά που είχαν ως αποτέλεσμα την καταδίκη αυτή έλαβαν χώρα κατά τα έτη 1990 έως 2001. Ο Ι. είναι φυλακισμένος από τον Ιανουάριο του 2006 και θα εκτίει την ποινή του έως τον Ιούλιο του 2013.

Με απόφαση της 6ης Μαΐου 2008, οι γερμανικές αρχές διαπίστωσαν, δυνάμει του γερμανικού δικαίου, την απώλεια του δικαιώματος εισόδου και διαμονής του Ι., μεταξύ άλλων για λόγους που άπτονταν της βαρύτητας των τελεσθέντων αδικημάτων και του κινδύνου υποτροπής, και τον διέταξαν να εγκαταλείψει τη γερμανική επικράτεια υπό την απειλή απελάσεως στην Ιταλία. Ο Ι. προσέβαλε δικαστικώς την εν λόγω απόφαση περί απομακρύνσεως.

Επιληφθέν εφέσεως, το Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (ανώτερο διοικητικό πρωτοδικείο του Land της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας) ζήτησε από το Δικαστήριο να ερμηνεύσει την έννοια «επιτακτικοί λόγοι δημόσιας ασφάλειας» που μπορούν να αποτελέσουν τη

¹ Οδηγία 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ (ΕΕ L 158, σ. 77, και διορθωτικά ΕΕ 2004, L 229, σ. 35, και ΕΕ 2005, L 197, σ. 34).

δικαιολογητική βάση για απέλαση πολίτη της Ένωσης ο οποίος βρίσκεται δέκα και πλέον έτη στην επικράτεια του κράτους μέλους υποδοχής.

Στην απόφαση που εξέδωσε σήμερα, το Δικαστήριο υπενθυμίζει, καταρχάς, ότι, όπως έχει ήδη κρίνει², η καταπολέμηση της εγκληματικότητας που συνδέεται με την παράνομη διακίνηση ναρκωτικών από συμμορίες είναι δυνατόν να εμπίπτει στην έννοια «επιτακτικοί λόγοι δημόσιας ασφάλειας».

Εν συνεχεία, το Δικαστήριο διευκρινίζει ότι η έννοια «επιτακτικοί λόγοι δημόσιας ασφάλειας» προϋποθέτει όχι μόνον ότι υπάρχει προσβολή της δημόσιας ασφάλειας, αλλά επίσης ότι η προσβολή αυτή είναι ιδιαίτερα σοβαρή, γεγονός που αντανάκλαται στη χρήση του όρου «επιτακτικοί λόγοι».

Κατ' ουσίαν, τα κράτη μέλη παραμένουν ελεύθερα να καθορίζουν, σύμφωνα με τις εθνικές τους ανάγκες – οι οποίες ενδέχεται να διαφέρουν ανάλογα με το κράτος μέλος και τη χρονική περίοδο – τις απαιτήσεις της δημόσιας ασφάλειας, ιδίως ως δικαιολογητικό λόγο για παρέκκλιση από τη θεμελιώδη αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων. Εντούτοις, οι απαιτήσεις αυτές πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικώς, με αποτέλεσμα το περιεχόμενό τους να μην μπορεί να καθορίζεται μονομερώς από κάθε κράτος μέλος χωρίς έλεγχο εκ μέρους των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Προκειμένου να καθορισθεί κατά πόσον αδικήματα όπως αυτά που διέπραξε ο Ι. ενδέχεται να εμπίπτουν στην έννοια «επιτακτικοί λόγοι δημόσιας ασφάλειας», το Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η σεξουαλική εκμετάλλευση παιδιών εντάσσεται στους τομείς της ιδιαίτερα σοβαρής εγκληματικότητας με διασυνοριακή διάσταση, οι οποίοι μνημονεύονται ρητώς στη Συνθήκη³ και στους οποίους μπορεί να παρέμβει ο νομοθέτης της Ένωσης.

Κατά το Δικαστήριο, όμως, τα κράτη μέλη έχουν την ευχέρεια να κρίνουν ότι ποινικά αδικήματα όπως εκείνα του άρθρου 83 ΣΛΕΕ, αποτελούν ιδιαίτερα σοβαρή προσβολή θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας, ικανή να συνιστά άμεση απειλή για την ηρεμία και τη σωματική ασφάλεια του πληθυσμού και ότι, ως εκ τούτου, εμπίπτουν στην έννοια «επιτακτικοί λόγοι δημόσιας ασφάλειας». Εντούτοις, τα αδικήματα αυτά μπορούν να συνιστούν τη δικαιολογητική βάση για τη λήψη μέτρου απελάσεως αποκλειστικώς και μόνον όταν ο τρόπος τελέσεώς τους χαρακτηρίζεται ως ιδιαίτερα σοβαρός, κάτι που απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να διαπιστώσει βάσει ειδικής εξετάσεως της υποθέσεως της οποίας έχει επιληφθεί.

Εντούτοις, ενδεχόμενη διαπίστωση από το αιτούν δικαστήριο, κατά τις αξίες της δικής του έννομης τάξεως, ότι αδικήματα όπως αυτά που διέπραξε ο Ρ. Ι. συνιστούν άμεση απειλή για την ηρεμία και τη σωματική ασφάλεια του πληθυσμού, δεν πρέπει να έχει κατ' ανάγκη ως αποτέλεσμα την απέλαση του οικείου προσώπου.

Συγκεκριμένα, το δίκαιο της Ένωσης εξαρτά κάθε μέτρο απελάσεως από τον όρο να συνιστά η συμπεριφορά του οικείου προσώπου πραγματική και ενεστώσα απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας ή του οικείου κράτους μέλους, διαπίστωση που προϋποθέτει, κατά κανόνα, ότι το οικείο πρόσωπο τείνει να διατηρήσει τη συμπεριφορά αυτή στο μέλλον. Επιπλέον, οσάκις μέτρο απομακρύνσεως λαμβάνεται ως ποινή ή ως παρεπόμενο μέτρο σε σχέση με ποινή κράτησης, αλλά εκτελείται δύο και πλέον έτη αφότου αυτή εκδόθηκε, τα κράτη μέλη οφείλουν να βεβαιώνουν ότι το οικείο πρόσωπο εξακολουθεί να αποτελεί υπαρκτή και πραγματική απειλή για τη δημόσια τάξη ή τη δημόσια ασφάλεια, και να εξετάζουν κατά πόσον έχει επέλθει μεταβολή των περιστάσεων από τότε που ελήφθη η απόφαση περί απομακρύνσεως.

² Απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 2010, Τσακουρίδης (C-145/09).

³ Κατά το άρθρο 83, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο ΣΛΕΕ, οι εν λόγω τομείς εγκληματικότητας είναι οι εξής: τρομοκρατία, εμπορία ανθρώπων και γενετήσια εκμετάλλευση γυναικών και παιδιών, παράνομη εμπορία ναρκωτικών, παράνομη εμπορία όπλων, ξέπλυμα χρήματος, διαφθορά, παραχάραξη μέσων πληρωμής, εγκληματικότητα στον χώρο της πληροφορικής και οργανωμένο έγκλημα.

Τέλος, το Δικαστήριο διευκρινίζει ότι, πριν λάβει απόφαση περί απομακρύνσεως από την επικράτεια για λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας, το κράτος μέλος υποδοχής πρέπει να λάβει υπόψη, μεταξύ άλλων, τη διάρκεια παραμονής του οικείου προσώπου στην επικράτειά του, την ηλικία του, την κατάσταση της υγείας του, την οικογενειακή και οικονομική του κατάσταση, την κοινωνική και πολιτιστική ενσωμάτωσή του στο κράτος μέλος υποδοχής και το εύρος των δεσμών του με τη χώρα καταγωγής.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το "[Europe by Satellite](#)" 📡 (+32) 2 2964106